

HOUSE OF CHAPPAZ

IF IT WALKS
LIKE A DUCK...

ELI CORTIÑAS

DEL 23 DE GENERAL 27 DE MARÇ DEL 2026

TEMPORADA 2025-2026

(2/4)

If it Walks Like a Duck... marca la primera exposició d'Eli Cortiñas a la galeria, articulada al voltant de la instal·lació de vídeo *Surrender, Dorothy!* (2025), concebuda originalment per a l'exposició *Global Fascisms* al HKW de Berlín, ciutat on resideix l'artista. Situada al cor de l'espai expositiu, la instal·lació està flanquejada per escultures d'alumini muntades sobre pals que representen una trena vista des de darrere. Una sèrie d'impressions digitals, muntades sobre un paper pintat, completa la instal·lació.

La Dorothy de Cortiñas ha estat generada digitalment a partir de la interpretació de Judy Garland del personatge Dorothy Gale a *The Wizard of Oz* (1939), una actuació cinematogràfica marcada per profundes contradiccions. Garland, una jove adulta fent el paper d'una nena, fou estilitzada per projectar innocència, alhora que es dissenyava meticulosament per a la mirada masculina. Com un filtre proto-TikTok, el seu pit era embolicat amb benes i una cotilla ajustada per suprimir-ne els signes de maduresa, mentre els llavis se li pintaven de vermell i l'aparença era subtil però insistentment feminitzada. En la seva primera obra desenvolupada amb intel·ligència artificial, Cortiñas remena imatges d'arxiu, trobades i de bancs de dades mitjançant processos dirigits per IA, entrelaçant-les amb material generatiu i clips produïts amb filtres de Snapchat. L'artista aborda aquestes eines generatives tant com adversàries a combatre com col·laboradores amb les quals cal negociar.

Al vídeo *Surrender, Dorothy!* (2025), ens guia un pla de bust d'una nena CGI monocroma amb faccions hiperrealistes que contrasten amb una superfície que recorda la pedra esculpida. Adreçant-se directament a l'espectador, ofereix un fil vermell que ens introdueix dins l'obra, evocant la guia familiar i reconfortant que un dia encarnà a *The Wizard of Oz*. Aquí, però, el seu rol es transforma en el d'una conferenciant, desplegant una dissertació sostinguda sobre l'herència violenta de l'imperialisme: des de l'erosió de l'empatia, fins a la instrumentalització i abús del cos femení, la guerra contemporània sota condicions d'alienació tecnològica i l'ús indegut de la intel·ligència artificial.

Cada minicapítol és interromput per l'aparició d'un cap trenat vist d'esquena, que evoca les il·lustracions dels llibres infantils del segle XIX i que també es reproduïx en impressions de gran format sobre Dibond a l'exposició. Al vídeo, les trenes colpegen entre elles produint un so que rememora la cèlebre frase "There's no place like home", pronunciada quan la Dorothy

IF IT WALKS LIKE A DUCK...

fa sonar les sabates per tornar màgicament a casa. En algun moment, com un error digital, les trenes es transformen en una kufia, una aparició breu però carregada de significat que suggereix com la resistència emergeix de les fractures i interrupcions. Aquest gest també reflecteix la situació biogràfica de l'artista: establerta a Alemanya, Cortiñas opera en un context cultural on els artistes sovint han estat silenciats o han patit conseqüències professionals per expressar solidaritat amb el poble palestí.

A intervals, l'artista mateixa apareix al vídeo, representada com una figura de dibuixos animats mitjançant un filtre de Snapchat. L'entreveiem breument en trànsit dins d'un avió, fent accions aparentment trivials com ajustar-se les ulleres. Aquests moments d'inactivitat només són aparentment banals. En una economia regida per l'atenció i la productivitat, la inactivitat pot ser vista com un acte deliberat de resistència. Cada segon suspès és un gest contra el temps capitalista, proposant la inacció com una de les darreres formes possibles de desobediència.

Un altre personatge recurrent al vídeo és una referència a Jools Lebron (@joolieannie), una persona trans nord-americana d'origen porto-riqueny coneguda pels seus tutorials de maquillatge inusuals. L'agost de 2024, gravant-se dins del seu cotxe, es descrivia com “molt recatada, molt conscient” (“very demure, very mindful”), malgrat anar molt maquillada. La seva actuació, que oscil·la entre la paròdia d'un mateix i una estratègia de supervivència, revela les contradiccions que travessen la feminitat: l'exigència persistent que les dones no siguin mai excessives, tot mantenint-se femenines i no amenaçadores. Dins de *Surrender, Dorothy!*, aquesta figura amplifica l'ambivalència de la posició Dorothy–Judy: víctima de la dominació de gènere, però també catalitzadora d'una ruptura feminista. Cap al final del vídeo, el seu monòleg no ofereix esperança, sinó que exigeix la paraula, evocant *The Transformation of Silence Into Language*, el discurs d'Audre Lorde al congrés MLA de 1977 a Chicago, on insistia en la urgència política de parlar.

ELISE COMISSÀRIA

I

LAMMER ESCRIPTORA

BIOGRAFIA

DE

L'ARTISTA

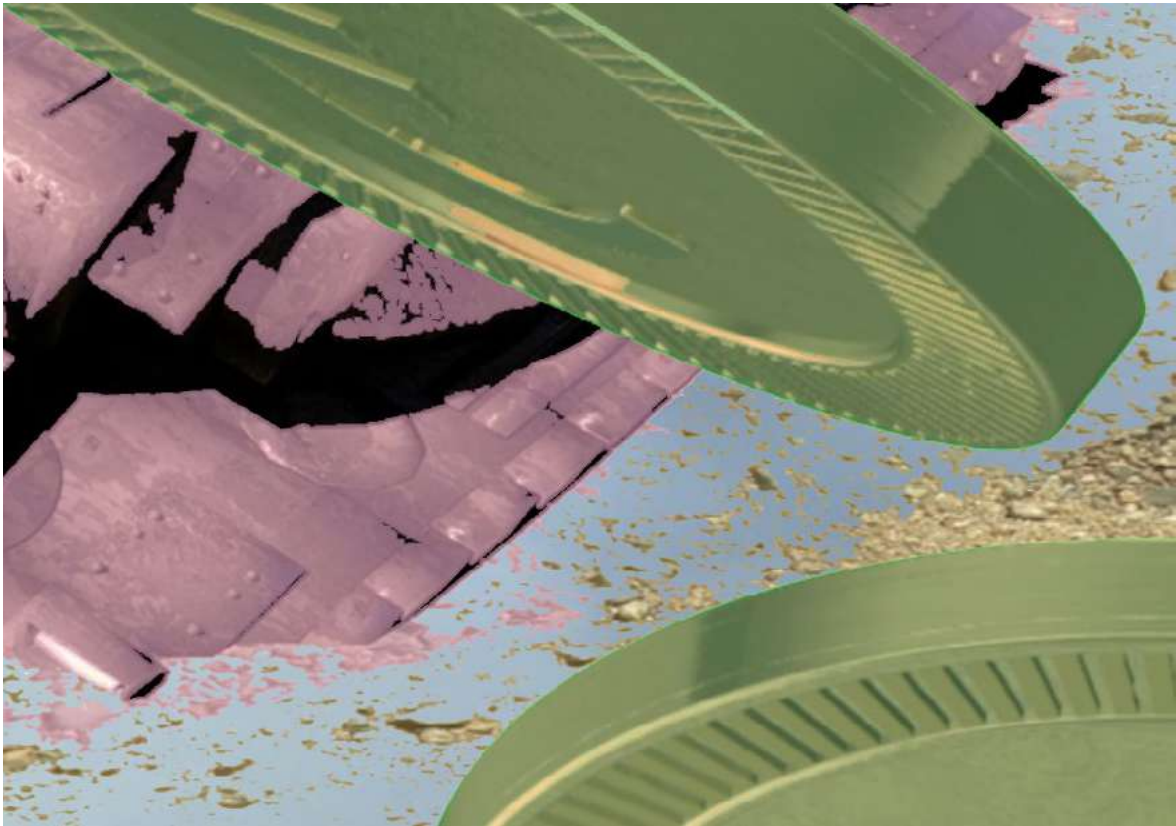
Eli Cortiñas és una artista nascuda a Las Palmas de Gran Canaria, Espanya. Viu a Alemanya des de 1995 i a Berlín des de 2013, després d'estudiar Art i Mitjans a l'Academy of Media Arts (KHM) de Colònia. Cortiñas treballa amb i contra els arxius, amb la voluntat de recuperar veus invisibilitzades i silenciades des d'una pràctica situada, interseccional i feminista, que replanteja, re-edita i reconfigura material audiovisual per crear narratives especulatives que revelen i reparen aquests buits. La seva pràctica, basada en la recerca, aspira a donar forma a un llenguatge per a la complexa tasca d'enunciar allò no enunciat, allò distorsionat, allò suprimit o allò intencionadament oblidat, com una pràctica de compromís feminista intergeneracional.

VEURE TOTES LES OBRES DISPONIBLES DE L'ARTISTA

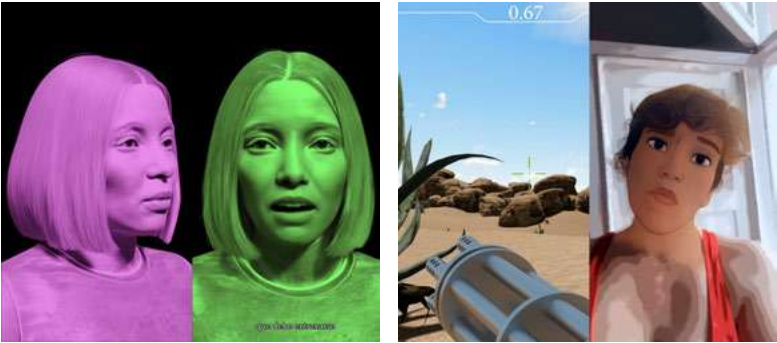

Cortiñas ha rebut nombroses beques i residències, entre les quals les de la Fundación Botín, la beca Kunstfonds, el prestigiós premi Villa Massimo a Roma, la beca del Senat de Berlín, la Residència Villa Sträuli a Suïssa, la residència del Goethe-Institut a Torí, la residència del Kölnischer Kunstverein, la residència Rupert a Vilnius i la reconeguda beca Karl Schmidt-Rottluff. La seva obra forma part de col·leccions públiques com el Museo Nacional Reina Sofía, la col·lecció del Senat de Berlín, el Centro Atlántico de Arte Moderno, el Museum Kunst Palast Düsseldorf, el Kunstmuseum Bonn o la Fundación YAKS, entre d'altres. L'obra d'Eli Cortiñas s'ha presentat en exposicions individuals i col·lectives en institucions com el Museum Ludwig, la Kunsthalle Budapest, CAC Vilnius, SCHIRN Kunsthalle, SAVVY Contemporary, S.M.A.K., Kunstverein Braunschweig, Museum Marta Herford, BOZAR Brussels, Kunstraum Innsbruck, Centre Georges Pompidou, Museum of Modern Art de Moscou, Kunstmuseum Bonn i MUSAC, entre moltes altres, així com en biennals i festivals internacionals com la Biennial Industrial dels Urals, la Biennial de Riga, la Biennial Internacional d'Art Jove de Moscou, la Biennial de Mardin, el Festival Internacional d'Oberhausen, el Festival Internacional de Vila do Conde, la Filmoteca Española o el Nashville Film Festival. Cortiñas ha treballat com a docent des de 2011 com a part del seu compromís educatiu intergeneracional, i ha estat professora a la Kunsthochschule Kassel (2015–2017), Kunsthochschule Mainz (2015), la Hochschule für Bildende Künste Braunschweig (2019–2022) i la Salzburg International Summer Academy of Fine Arts (2019/2020). L'any 2022 va ser nomenada professora titular d'Art i Mitjans a l'Academy of Visual Arts Leipzig.

ELI CORTIÑAS

IF IT WALKS
LIKE A DUCK...

RELACIÓ
RELACIÓN
LIST OF

D'OBRES
DE OBRAS
WORKS IN

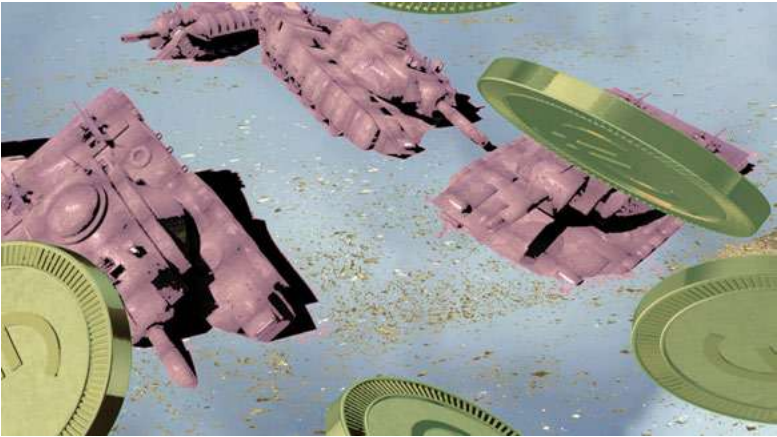
DE
DE LA
THE

L'EXPOSICIÓ
EXPOSICIÓN
EXHIBITION

SURRENDER, DOROTHY!
2025
Vídeo de 2 canals, 9'23"
Instal·lació amb barres de metall, objectes
Alu-Bond (impressió i tall en alumini
raspallat / 80 cm x 35 cm)
Dimensions variables
Ed. 1/5 + 2 PA

SURRENDER, DOROTHY!
2025
Collage digital imprès en vinil
Dimensions variables
Ed. 1/5 + 2 PA

PROMPTS FOR A FUTURE IN RUINS
2025
Sèrie de 4 peces, Objectes Alu-Bond
(impressió i tall en alumini raspallat)
80 x 160 cm

IF IT WALKS LIKE A DUCK...

If it Walks Like a Duck... marca la primera exposición de Eli Cortiñas en la galería, articulada en torno a la instalación de vídeo *Surrender, Dorothy!* (2025), concebida originalmente para la exposición *Global Fascisms* en el HKW de Berlín, ciudad donde reside la artista. Situada en el centro del espacio expositivo, la instalación está flanqueada por esculturas de aluminio montadas sobre mástiles que representan una trenza vista desde atrás. Una serie de impresiones digitales, montadas sobre papel tapiz, completan la instalación.

La Dorothy de Cortiñas fue creada digitalmente a partir de la interpretación de Judy Garland como Dorothy Gale en *The Wizard of Oz* (1939), una actuación cinematográfica atravesada por profundas contradicciones. Garland, una joven adulta interpretando a una niña, fue estilizada para proyectar inocencia, a la vez que se diseñaba cuidadosamente para la mirada masculina. Como un filtro proto-TikTok, su pecho fue vendado y comprimido con un corsé para suprimir cualquier signo de madurez, mientras sus labios se pintaban de rojo y su apariencia se feminizaba de manera sutil pero insistente. En su primera obra desarrollada con inteligencia artificial, Cortiñas mezcla material de archivo, encontrado y de stock mediante procesos guiados por IA, entrelazándolos con material generativo y clips producidos con filtros de Snapchat. La artista aborda estas herramientas generativas tanto como adversarias a enfrentar como colaboradoras con las que negociar.

En el vídeo *Surrender, Dorothy!* (2025), nos guía un plano medio de una niña CGI monocroma con rasgos hiperrealistas que contrastan con una superficie que recuerda la piedra esculpida. Dirigiéndose directamente al espectador, ofrece un hilo rojo que nos introduce en la obra, evocando a la guía familiar y reconfortante que alguna vez encarnó en *The Wizard of Oz*. Aquí, sin embargo, su papel se transforma en el de una conferenciante, desplegando un discurso sostenido sobre el legado violento del imperialismo: desde la erosión de la empatía, hasta la instrumentalización y abuso del cuerpo femenino, la guerra contemporánea bajo condiciones de alienación tecnológica y el uso indebido de la inteligencia artificial.

Cada mini-capítulo se ve interrumpido por la aparición de una cabeza trenzada vista desde atrás, que evoca las ilustraciones de los libros infantiles del siglo XIX y que también se reproduce en impresiones de gran formato sobre Dibond en la exposición. En el vídeo, las trenzas golpean entre sí produciendo un sonido que remite a la célebre frase “There’s no place like home”, pronunciada por Dorothy al hacer sonar sus zapatos para volver mágicamente a casa. En un momento dado, como un glitch, las trenzas se transforman en una kufiyya, una aparición breve pero cargada de significado que sugiere cómo la resistencia emerge de las fracturas y las interrupciones. Este gesto también refleja la

situación biográfica de la artista: afincada en Alemania, Cortiñas opera en un contexto cultural donde artistas han sido repetidamente silenciados o han sufrido represalias profesionales por expresar solidaridad con el pueblo palestino.

En algunos momentos, la propia artista aparece en el vídeo, representada como un personaje animado mediante un filtro de Snapchat. Se la vislumbra brevemente en tránsito, en un avión, realizando acciones aparentemente triviales como ajustarse las gafas. Estos momentos de inactividad no son en absoluto accidentales. En una economía regida por la atención y la productividad, la inactividad se convierte en un acto de resistencia deliberado. Cada segundo suspendido es un gesto contra el tiempo capitalista, proponiendo la inacción como una de las últimas formas posibles de resistencia.

Otra figura recurrente en el vídeo hace referencia a Jools Lebron (@joolieannie), una persona trans estadounidense de ascendencia puertorriqueña, conocida por sus tutoriales de maquillaje poco convencionales. En agosto de 2024, filmándose en su coche, se describía como “muy recatada, muy consciente” (“very demure, very mindful”), a pesar de ir muy maquillada. Su actuación, entre la autoparodia y la estrategia de supervivencia, expone las contradicciones incrustadas en la feminidad: la demanda persistente de que las mujeres nunca sean excesivas, pero siempre femeninas y no amenazantes. Dentro de *Surrender, Dorothy!*, esta figura amplifica la ambivalencia de la posición Dorothy–Judy: víctima de la dominación de género y a la vez catalizadora de una ruptura feminista. Hacia el final del vídeo, su monólogo no concluye ofreciendo esperanza, sino exigiendo la palabra, invocando el discurso de Audre Lorde *The Transformation of Silence Into Language*, pronunciado en la conferencia MLA de 1977 en Chicago, donde Lorde insistía en la urgencia política de hablar.

ELISE COMISARIA

Y

LAMMER ESCRITORA

SOBRE ELI CORTIÑAS

Eli Cortiñas es una artista nacida en Las Palmas de Gran Canaria, España. Vive en Alemania desde 1995 y en Berlín desde 2013, tras estudiar la carrera de Arte y Medios en la Academy of Media Arts (KHM) de Colonia. Cortiñas trabaja con y contra los archivos, buscando recuperar voces invisibilizadas y silenciadas, desde una práctica situada, interseccional y feminista, la cual replantea, re-edita y reconfigura material audiovisual para crear narrativas especulativas que revelan y reparan esos vacíos. Su práctica, basada en la investigación, aspira a dar forma a un lenguaje para la compleja tarea de enunciar lo no enunciado, lo distorsionado, lo suprimido, o lo intencionalmente olvidado, como una práctica de compromiso feminista intergeneracional.

OBRA DISPONIBLE

If it Walks Like a Duck... marks Eli Cortiñas's inaugural exhibition at the gallery, unfolding around the video installation *Surrender, Dorothy!* (2025), originally conceived for the exhibition *Global Fascisms* at HKW in Berlin, where the artist is based. Positioned at the heart of the exhibition space, the video installation is flanked by aluminum sculptures mounted on poles representing a braided hair from the back. A series of digital prints, mounted on a wallpaper, completes the installation.

Cortiñas's Dorothy was digitally crafted after Judy Garland's portrayal of Dorothy Gale in *The Wizard of Oz* (1939), a cinema performance structured by deep contradictions. Garland, a young adult cast as a child, was styled to project innocence while being meticulously engineered for the male gaze. Much like a proto–TikTok filter, her chest was flattened with bandages and a tight corset to suppress signs of maturity, even as her lips were painted red and her appearance subtly yet insistently feminized. For her first work developed with artificial intelligence, Cortiñas scrambled archival, found, and stock footage through AI-driven processes, intertwining them with generative material and clips produced using Snapchat filters. She approached various generative tools as both adversaries to be confronted and a collaborators to negotiate with.

In the video *Surrender, Dorothy!* (2025), we are guided by a head-and-shoulders shot of a monochromatic CGI girl whose hyper-realistic facial features contrast with a surface that resembles sculpted stone. Addressing the viewer directly, she offers a red thread that leads us into the work, echoing the familiar, reassuring guide she once embodied in The Wizard of Oz. Here, however, her role shifts into that of a lecturer, unfolding a sustained address on the violent legacy of imperialism: from the erosion of empathy, to the instrumentalization and abuse of the female body, to contemporary warfare under conditions of technological alienation, and the misuse of artificial intelligence.

Each mini-chapter is punctuated by the appearance of a braided head seen from the back, which evokes the illustrations of nineteenth-century children's books and are also reproduced in large-scale Dibond prints throughout the exhibition. In the video, the braids knock against one another, producing a sound that recalls the infamous line “There's no place like home,” uttered as Dorothy clicks her heels together to magically return. At some point, like a glitch, the braids transform into a keffiyeh, a brief yet charged apparition that suggests how resistance emerges from fractures and interruptions. This gesture also reflects the artist's biographical situation: based in Germany, Cortiñas operates within a cultural context in which artists have repeatedly faced silencing and professional repercussions for expressing solidarity with the Palestinian people.

At intervals, the artist herself appears in the video, rendered as a cartoon figure through a SnapChat filter. We catch brief glimpses of her in transit on a plane, performing seemingly trivial actions such as adjusting her glasses. These moments of apparent inactivity are anything but incidental. In an economy governed by attention and productivity, idleness arguably becomes a deliberate refusal. Each suspended second is a gesture against capitalist time, proposing inaction as one of the last remaining forms of resistance.

Another recurring figure appears throughout the video, referencing Jools Lebron (@joolieannie), a trans American of Puerto Rican descent, known for her offbeat makeup tutorials. In August 2024, filming herself in her car, she described herself as “very demure, very mindful”, despite being heavily made up. Circulating as both self-parody and survival strategy, her performance exposed the contradictions embedded in femininity: the persistent demand placed on women to never be excessive, while remaining feminine and non-threatening. Positioned within *Surrender, Dorothy!*, this figure amplifies the ambivalence of Dorothy-Judy’s position as a victim gendered domination, yet as a pivotal catalyst of feminist rupture. Towards the end of the video, her monologue doesn’t end by offering hope but by demanding speech, invoking Audre Lorde’s *The Transformation of Silence Into Language*, a speech she delivered at the 1977 Modern Language Association (MLA) conference in Chicago, in which Lorde insists on the political urgency and necessity of speaking out.

ABOUT ELI CORTIÑAS

Eli Cortiñas is an artist born in Las Palmas de Gran Canaria, Spain. She has been living in Germany since 1995 and in Berlin since 2013, after studying media art at the Academy of Media Arts (KHM) in Cologne. Cortiñas works with and against archives, seeking to recover invisibilized and silenced voices through a situated, intersectional, and feminist practice that rethinks, re-edits, and re-configures audiovisual material to create speculative narratives that reveal and repair these gaps. Her research-based practice aims to shape a language for the challenging task of telling the unsaid, the distorted, the omitted or the intentionally forgotten, as a practice of intergenerational feminist engagement.

AVAILABLE WORKS

Fotografia exposició
© Roberto Ruiz

Publicació editada amb el suport de

CARRER DE CA L'ALEGRE DE DALT 55, BAIXOS C
(GRÀCIA). 08024 BARCELONA

HOUSEOFCHAPPAZ.COM
@HOUSEOFCHAPPAZ

Una ascensió en espiral. Mirar enrere desde la fi — Raïsa Mauduit

House of Chappaz és una galeria d'art contemporani amb seu

a Barcelona que aposta per l'experimentació, les propostes més agosarades i els formats arriscats, amb especial interès pels artistes de l'arc mediterrani i les perifèries. Amb una programació d'exposicions estable durant la temporada, complementada amb la participació a fires d'art internacionals i de prestigi. House of Chappaz és membre d'Art Barcelona i del Consorcio de Galerías Españolas.

House of Chappaz es una galería de arte contemporáneo con sede

en Barcelona que apuesta por la experimentación, las propuestas más arriesgadas y los formatos innovadores, con especial interés en artistas del arco mediterráneo y las periferias. Con una programación de exposiciones estable durante la temporada, complementada con la participación en ferias de arte internacionales y de prestigio. House of Chappaz es miembro de Art Barcelona y del Consorcio de Galerías Españolas.

House of Chappaz is a contemporary art gallery based in Barcelona,

committed to experimentation, bold proposals and daring formats, with a special focus on artists from the Mediterranean arc and peripheral contexts. With a stable exhibition program throughout the season, complemented by participation in prestigious international art fairs. House of Chappaz is a member of Art Barcelona and the Consorcio de Galerías Españolas.